

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **M. C.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 760 01 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. KUZL-23344/2016-2, sp. zn. KUSP-23344/2016/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Rozhodnutím Magistrátu města Zlín (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 2. 2016, č. j. MMZL 019335/2016, sp. zn. MMZL-053421/2014-PS-PŘ-OOSA-3830/14 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního

deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 19. 2. 2016 (dále jen „silniční zákon“) tím, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dne 14. 3. 2014, v 22:11 hodin totiž blíže nezjištěný řidič vozidla žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu v obci, stanovenou na 50 km/h, nejméně o 31 km/h, když mu byla jako nejvyšší průměrná rychlost jízdy naměřena rychlost jízdy 81 km/h.

Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí bránil odvoláním ze dne 11. 3. 2016, které žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 4. 2016, č. j. KUZL-23344/2016-2, sp. zn. KUSP-23344/2016/DOP/Ti (dále jen „druhostupňové rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 28. 7. 2016 (dále jen „správní řád“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhá pro nezákonnost a nesrozumitelnost zrušení druhostupňového, jakož i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Předně namítá, že správní orgán neprovedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče. Považoval-li správní orgán oznámení žalobce o osobě řidiče za nevěrohodné, měl jej předvolat a umožnit mu podat vysvětlení a označit důkazy na podporu jeho tvrzení, potažmo proti němu následně zahájit řízení o deliktu dle § 125c odst. 2 silničního zákona. Správní orgán neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jelikož jemu předcházející šetření přestupku nebylo odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, nýbrž ve skutečnosti dle § 66 odst. 3 písm. c) zákona o přestupcích. Správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Užití analogie § 125e odst. 3 silničního zákona pro řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona je pro provozovatele vozidla přitěžující a je zakázáno. Výrok prvostupňového rozhodnutí je nesrozumitelný, jelikož v něm není dostatečně popsáno místo spáchání přestupku; to však je, vzhledem k odlišným povoleným rychlostem na jednotlivých úsecích daného místa, pro správné určení přestupku nezbytné. Závěrem žalobce poukazuje na protiústavnost povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 silničního zákona vzhledem k tomu, že vyžaduje nesplnitelné chování.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v rámci svého vyjádření uvádí, že osoba řidiče uvedená žalobcem je evidentně smyšlená. Je používána opakovaně v obdobných případech zpravidla s tímtež zmocněncem. Je zřejmé, že tato osoba nemohla řídit vozidlo, její uvedení jako řidiče bylo zapříčiněno „vhodnou“ shodou okolností a času. Na internetových stránkách lze najít podrobný návod, jak si takto „vhodného“ zemřelého řidiče vyhledat. Zahájení řízení s touto osobou by nemohlo přinést přidanou hodnotu skutkovému stavu. Žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že s ním mělo být zahájeno řízení pro přestupek dle § 125c odst. 2 silničního zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce úplně, jen zjevně nepravdivě, uvedl údaje potřebné ke zjištění totožnosti řidiče,

nedopadá projednávaná věc na skutkovou podstatu uvedeného ustanovení. Pokud žalovaný aplikoval analogicky § 125e silničního zákona ve znění před novelou provedenou zákonem č. 230/2014 Sb. i na správní delikty osob podle § 125f, pak se dopouštěl analogie ve prospěch pachatele. Nikde na tř. Tomáše Bati ve Zlíně není povolená rychlost vyšší než 50 km/h. Vzhledem k tomu, že místo změření rychlosti žalobce ve správním řízení nezpochybňoval, neměly správní orgány důvod tuto skutečnost prokazovat. Rychlost byla žalobci změřena v rámci úsekového měření pomocí trvalých automatizovaných technických prostředků používaných bez obsluhy na dvou místech - označení „sídlo auditorské firmy Berka“ je dostatečně přesné vymezení úseku mezi místní částí Díly a místní částí Pršténé, na kterém byla rychlost vozidla naměřena. Judikatura označená žalobcem není aplikovatelná na posuzovanou věc, jelikož se vztahuje na měření rychlosti pomocí měřících zařízení bez vazby na konkrétní místo. Žalovanému nepřísluší vyjadřovat se k ústavní konformitě správního deliktu provozovatele vozidla. Domnívá se, že každý provozovatel vozidla se může rozhodnout, komu své vozidlo svěří a při vědomí existence své objektivní odpovědnosti za dodržování pravidel silničního provozu si patřičným způsobem zajistit možnou úhradu pokut za protiprávní jednání, jehož se řidič vozidla dopustí. Navrhuje proto zamítnout žalobu pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem ke splnění zákonných podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Dle § 125f odst. 1 silničního zákona se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Předně soud nemůže přisvědčit **námítce žalobce o protiústavnosti § 125f silničního zákona**. Totožnou námitkou (jakož i většinou ostatních žalobních námitek) se již zdejší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016 – 29 (srov. také rozsudek ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30), kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 silničního zákona) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve

veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.

V nynější věci nemá soud důvod se od těchto závěrů odchylovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítá, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, s sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu blíže citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, na nějž v podrobnostech odkazuje. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v § 125f odst. 4 silničního zákona, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35). Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f silničního zákona proto není důvodná.

Následně se soud zabýval **námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla**. Tak jako tak by se totiž promlčením – z pohledu právní teorie je vhodnější používat pojmu prekluze = zánik odpovědnosti za správní delikt – musel zabývat přednostně z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39) a v případě, že by prekluzi odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt dovodil, stalo by se posouzení ostatních námitek již nadbytečným.

Dle § 125e odst. 3 silničního zákona odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán.

Dle § 125e odst. 5 silničního zákona se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.

Ustanovení § 125e odst. 5 silničního zákona ve znění novely provedené zákonem č. 297/2011 Sb., tedy před účinností novely provedené zákonem č. 230/2014 Sb., však znělo následovně: „*Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.*“

Žalobcem zmiňovaná novela silničního zákona č. 297/2011 Sb. skutečně neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty tohoto správního deliktu, tj. lhůty, po jejímž uplynutí

odpovědnost provozovatele vozidla zaniká. Silniční zákon výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, podle kterého *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Podle § 125e odst. 5 silničního zákona se pak toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle § 125d tohoto zákona. Lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle § 125f silničního zákona tak skutečně z důvodu pochybení zákonodárce původně stanovena nebyla.

Nicméně s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou silničního zákona (zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena i prekluzivní lhůta správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f silničního zákona i u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v § 125e odst. 5 věta za středníkem silničního zákona byl § 125d nahrazen § 125f. Ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob (nutnost zahájit řízení do dvou let ode dne, kdy se správní orgán o deliktu dozvěděl) se tak nyní použije i na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f silničního zákona.

Otázkou vyplnění mezery v právní úpravě lhůty k zániku odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 1 silničního zákona účinné v době před novelou č. 230/2014 Sb. se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20. Ten mimo jiné uvádí, že *„[v] novele, která nabyla účinnosti dne 7. 11. 2014 [...], změnil zákonodárce v poslední větě § 125e odst. 5 za středníkem původní zmínku o ‚§ 125d‘ na ‚§ 125f‘, což v důvodové zprávě okomentoval jako ‚legislativně technickou úpravu‘. Podle soudu tím napravil chybu v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku mířit k § 125f.“* Nejvyšší správní soud je toho názoru, že smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 silničního zákona je a vždy bylo vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, které se dopustily správního deliktu podle silničního zákona. Jediným ustanovením v celém zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání fyzických osob nepodnikajících, byl a je § 125f. I když tedy § 125e odst. 5 ve znění účinném před 7. 11. 2014 nesmyslně odkazoval na § 125d, šlo slovy Nejvyššího správního soudu o „překlep“ a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f. *„Soud tedy shrnuje, že původní odkaz na § 125d byl formálně nesmyslný již na první pohled a lze logicky dovodit, že zákonodárce chtěl ve skutečnosti odkázat na § 125f. Krom toho (což je důležitější) není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti (odpovídající lhůtě podle zákona o přestupcích): popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ke lhůtě podle přestupkového zákona, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. NSS se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je s ohledem na základní ústavní požadavky nepřijatelné. S ohledem na výše uvedený proces, při němž je třeba nejprve zjišťovat pachatele přestupku, je tato lhůta i přiměřená.“*

Vzhledem k přiléhavému skutkovému a právnímu stavu projednávané věci s věcí řešenou výše citovaným rozhodnutím, nemá zdejší soud důvod se od závěrů uvedených Nejvyšším správním soudem jakkoli odchylovat. Stejně tak učinil i Nejvyšší správní soud ve svém dalším rozsudku ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, když uvedl, že na úpravu znění silničního zákona novelou č. 230/2014 Sb. pohlíží jako na nápravu zjevné chyby v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku mířit právě k § 125f silničního zákona. Původní odkaz na § 125d již na první pohled postrádal smysl.

Z důvodů výše uvedených tak neměla být správním orgánem v projednávané věci užita analogie ve vztahu k § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 19. 2. 2016, jak tvrdí žalobce, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. I zdejší soud má shodně s Nejvyšším správním soudem za to, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná.

Provozovatelem vozidla může být jak fyzická osoba nepodnikající, tak osoba právnická či fyzická podnikající. Všechny osoby tak v tomto směru tíží stejná povinnost; poruší-li ji, hrozí jim postih za stejný správní delikt (§ 125f odst. 1 silničního zákona) a pokuta podle stejného ustanovení (§ 125f odst. 3 silničního zákona). Není tak důvod, aby otázka zániku odpovědnosti za tento správní delikt byla pro různé druhy osob řešena rozdílně. Takový přístup by vedl k neodůvodněnému rozlišování mezi těmito skupinami osob při spáchání totožného správního deliktu. I proto bylo v této věci vhodnější použít analogii tak, jak učinil žalovaný. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu – spáchání správního deliktu dne 14. 3. 2014 (tedy stejně jako ve věci posuzované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28 před účinností novely č. 230/2014, resp. před 7. 11. 2014), a zahájení správního řízení dnem 3. 12. 2014, který je dle správního spisu dnem doručení příkazu ze dne 27. 11. 2014, č. j. MMZL 179097/2014 (tedy stejně jako ve věci posuzované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28 po účinnosti novely č. 230/2014, resp. po 7. 11. 2014), je pak zřejmé, že v nyní projednávaném případě k uplynutí prekluzivní lhůty podle § 125e odst. 3 silničního zákona nedošlo.

Pro přesnost zdejší soud dodává, že si je vědom nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a souvisejícího zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky, ke dni 1. 7. 2017. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 127f silničního zákona, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „*právnícké nebo fyzické osobě*“ a „*správním deliktu*“, ale o „*provozovateli vozidla*“ a „*přestupku*“. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky pak v přechodných ustanoveních, *in concreto* § 112 odst. 2, uvádí, že „[u]stanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti

za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. Analogii provedené žalovaným tedy nelze nic vytknout a námitce žalobce směřující proti ní tak zdejší soud nemůže přisvědčit.

Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí z důvodu **nedostatečné konkretizace místa spáchání správního deliktu**. Soud nezpochybňuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást přísné požadavky. Stejně tak je však vždy nutno zohlednit, zda se jedná o požadavky přiměřené a nikoliv přemrštěné, jež by odhlížely od samotného smyslu přesné specifikace skutku (tím je především zamezení možnosti záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k prolomení zásady *ne bis in idem*; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, nebo rozsudky ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33). Správní orgán tak musí vždy přihlídnout k individuálním podmínkám a skutkovým okolnostem daného případu.

Rozborem problematiky řádného vymezení místa spáchání přestupku, potažmo správního deliktu provozovatele vozidla, se Nejvyšší správní soud zevrubně zabýval v množství svých dřívějších rozhodnutí. V souvislosti s projednávanou věcí lze dále odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, že *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku“*.

Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že: *„[d]ne 14. 3. 2014, v 22:11 hodin, blíže nezjištěný řidič motorového vozidla registrační značky „X“, ve Zlíně, na třídě Tomáše Bati, v blízkosti sídla auditorské firmy Berka, ve směru jízdy na centrum města, výjezd pruh č. 2, při řízení motorového vozidla registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, neboť mu byla Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA, naměřena průměrná rychlost jízdy 84 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší průměrná rychlost jízdy naměřena rychlost jízdy 81 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak překročil nejméně o 31 km/h.“* Podle názoru zdejšího soudu takový popis skutku nároky kladené judikaturou splňuje. Místo spáchání správního deliktu totiž společně se zcela přesným časovým údajem označujícím, kdy ke spáchání skutku došlo, a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Není vadou rozhodnutí způsobující jeho nezákonnost neuvedení přesného znění obchodní firmy „Alois Berka, s.r.o., auditorská a daňová kancelář“, jelikož i

z formulace zvolené správním orgánem prvního stupně se spojení s ostatními určujícími znaky je zcela zřejmé, v jakém úseku třídy Tomáše Bati v rámci úsekového měření byla rychlost žalobci naměřena. Z praktického hlediska je tedy zaměnitelnost skutku žalobce, resp. přestupku řidiče vozidla, s jiným zcela vyloučena. Jestliže žalobce tvrdí, že se na třídě Tomáše Bati vyskytují úseky o různých nejvyšších povolených rychlostech, tuto skutečnost nijak nedokládá (žalovaným bylo toto tvrzení označeno za nepravdivé). I kdyby tomu tak ovšem bylo, ve skutkové větě není místo spáchání skutku vymezeno jako celá třída Tomáše Bati, nýbrž jako krátký úsek této ulice – v blízkosti konkrétní budovy. Z tvrzení žalobce ani z obsahu správního spisu přitom nevyplývá, že by v tomto krátkém úseku existovaly různé úpravy nejvyšší povolené rychlosti.

Námitka žalobce apelující na bližší specifikaci místa, např. udáním čísla popisného budovy, kolem které řidič v době měření projížděl, se s ohledem na výše uvedené jeví soudu jako ničím nepodložená, ryze účelová, směřující k cíleným obstrukcím. Vymezení skutkové větě v prvostupňovém rozhodnutí spatřuje zdejší soud dostatečným, nezakládajícím nezákonnost ani nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí, a to rovněž s přihlédnutím ke skutečnosti, že se jednalo o měření úsekové, které je ze své podstaty stabilně prováděno v jednom místě (konkrétním úseku) a záměna s jiným jednáním je tak v zásadě vyloučena. Na podporu svého názoru zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, v němž dovedl, že vymezení místa skutku „*na ulici Nádražní v Pardubicích*“ ve spojení s datem, přesným časem a údajem o maximální povolené rychlosti v místě měření je dostatečné (obdobně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 221/2017-40).

Jako nedůvodnou vyhodnotil zdejší soud rovněž námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně **zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by před tím provedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče.**

Žalobce sdělením označeným jako „Vyjádření k řízení“ ze dne 22. 7. 2014 oznámil správnímu orgánu prvního stupně, že v době spáchání přestupku předmětné vozidlo měl k užívání a řídil jej pan L. S. Nutno podotknout, že nic dalšího žalobce netvrdil ani nedokládal. I přesto však správní orgán nepominul toto sdělení bez dalšího, nýbrž v návaznosti na něj vlastní úřední činností zjistil, že 1) pan L. S. zemřel dne ... a že 2) v době spáchání přestupku nebyl držitelem platného řidičského oprávnění, protože ode dne 16. 5. 2012 měl ze zdravotních důvodů platnou blokaci řidičského oprávnění. Tyto skutečnosti pak podrobně popsal v prvostupňovém rozhodnutí na str. 3, stejně jako důvody zvoleného postupu podle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, kdy nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a věc dále projednával jako správní delikt.

Soud má shodně se žalovaným za to, že žalobce záměrně správnímu orgánu poskytl údaje o osobě, která již zemřela. Soud tak usuzuje z toho, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen společností FLEET Control, s.r.o., kdy je soudu z jeho činnosti známo (např. ze soudního spisu vedeného pod spisovou značkou 30 A 87/2016), že i v jiných případech přestupců, kde figuruje daná společnost jako jejich zmocněnec, jsou tímto zmocněncem uváděny ve správním řízení na výzvu k uhrazení určení částky jako přestupci osoby již

zemřelé. Rovněž žalovaný poukázal na to, že je mu z úřední činnosti známo, že konkrétně pan L. S. patří ke skupině zemřelých osob, jejichž totožnost je společností FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, jež se dopustí protiprávního jednání, a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání) zneužívána. Právě uvedený závěr žalovaného považuje zdejší soud za souladný se zákonem. Ani soud tedy neuvěřil žalobci, že by pan L. S. měl jeho vozidlo v rozhodnou dobu v užívání a měl by tedy být odpovědný za přestupek, který byl s tímto vozidlem spáchán - zejména když pan L. S. nebyl v předmětné době pro zdravotní indispozici držitelem platného řidičského oprávnění. Předně k tomu soud vedou shora uvedené skutečnosti obstrukčního charakteru (žalobce jako osobu přestupce označil osobu, která je jako údajný řidič vozidel „v přestupku“ označována opakovaně napříč celou Českou republikou) a dále to, že žalobce (vědom si pochybností žalovaného o věrohodnosti jeho tvrzení) neuvedl nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Nejen že žalobce nijak nedoložil, že pan L. S. jeho vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. smlouvou nebo svědeckými výpověďmi), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měl žalobcovo vozidlo k užívání či jaký vztah má žalobce k této osobě). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě pan L. S. I z toho důvodu správní orgán nepochybil, pokud žalobce nevyzval k bližšímu vysvětlení. Za této situace pak nelze správním orgánům vytýkat, že na základě všech výše uvedených podkladů dospěly k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, a bylo proto nutno věc projednat jako správní delikt provozovatele vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34).

Zvolený postup v posuzované věci v zásadě odpovídá účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost společnosti FLEET Control s.r.o. při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Tím spíše pak nelze vyčítat správnímu orgánu I. stupně, potažmo žalovanému, že po posouzení již zjištěných okolností případu neprováděl další kroky k zjištění, zda pan L. S. mohl či nemohl vozidlo žalobce v předmětné době řídit. Skutkový stav tak, jak byl správním orgánem prvního stupně popsán v prvostupňovém rozhodnutí, byl náležitě zjištěn.

Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci zaslaného vyjádření spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, ještě nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval, ze skutečností zjištěných správním orgánem prvního stupně žádné takové okolnosti taktéž nevyplývají, ba naopak spíše vypovídají o opaku, a pana L. S., kterého žalobce bez dalšího označil, tak nelze považovat za osobu podezřelou z přestupku.

Zdejší soud po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl k závěru, že prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobcem bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu.

Na danou situaci tedy nelze navzdory přesvědčení žalobce aplikovat § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, nýbrž skutečně § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích tak, jak učinil žalovaný.

Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích totiž správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Podle § 125f odst. 4 silničního zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Možnost odložení věci v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tedy dotčené ustanovení zákona o silničním provozu nepředpokládá. Lze tedy uzavřít, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 125f odst. 4 silničního zákona.

Vzhledem k výše uvedenému považuje soud za nedůvodnou a zjevně účelovou také námitku žalobce, že **prvostupňový orgán pochybil, pokud žalobce nevyzval k upřesnění totožnosti řidiče vozidla a k předložení důkazů**, a to také vzhledem k žalobcově zjevně účelové pasivitě v průběhu celého správního řízení.

Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 11. 2. 2015 nařídil žalovaný ústní jednání v souladu s § 49 odst. 1 správního řádu, o čemž žalobce informoval v předvolání, které bylo žalobci doručeno dne 15. 1. 2015. V rámci tohoto předvolání žalovaný žalobce vyrozuměl, že s ním vede správní řízení ve věci spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, a rovněž o skutečnosti, že po provedeném ústním jednání před vydáním rozhodnutí bude žalobci dána možnost vyjádřit se k jeho podkladům a způsobům jejich zjištění, jakož i navrhnout jejich doplnění. Žalovaný zároveň žalobce informoval, že následně může být vydáno rozhodnutí ve věci samé. Žalobce však nijak nereagoval a na nařízené ústní jednání se on ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili.

Zdejší soud uvádí, že v případě, že se žalobce domníval, že prvostupňový orgán pochybil, nic mu nebránilo jeho závěry rozporovat již v rámci proběhlého správního řízení, případně na nařízeném ústním jednání. Toto však neučinil a proti napadenému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které po výzvě prvostupňového orgánu stručně doplnil o informaci sdělenou již ve „Vyjádření k řízení“ ze dne 22. 7. 2014, a sice že osobou řidiče vozidla byl pan L. S., že věc měla být řešena jako přestupek a že správní delikt provozovatele vozidla byl již promlčen. Veškeré bližší rozvedení námitek však bylo žalobcem uvedeno až v rámci podané žaloby. Procesní strategii žalobce, potažmo jeho zmocněnce, spočívající v pasivitě po celou dobu správního řízení zdejší soud považuje za účelovou a obstrukční, sledující cíl zdržet průběh správního řízení. Obdobné jednání již dříve ve své judikatuře hodnotil i Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As

83/2013-60, www.nssoud.cz, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. Tento svůj názor dále Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43.

Lze tedy uzavřít, že zmocněncem žalobce zvolená účelová a obstrukční strategie tak nepomáhá ochraně žalobcových práv a paradoxně působí spíše proti jeho zájmům.

VI. Shrnutí a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal **žalobu** důvodnou, a proto ji **v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl**.

O nákladech řízení rozhodoval soud v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. prosince 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu